

Ο Δημήτρης (Μίμης) Σαρδούνης γεννήθηκε στην Πάτρα το 1865. Γίνεται ψάλτης σε νεαρή ηλικία στο ναό της Ευαγγελίστριας και καθηγητής της βυζαντινής μουσικής. Το 1890 εγκαταλείπει τα «εκκρημμένα» κι αποφασίζει να αφοσιωθεί στην τέχνη του θεάτρου σκιάων. Συγκροτείται και συγκροτούνται μαζί του η εκκλησία, η κοινωνία (η ονομαζόμενη «καλή»), η ίδια η οικογένειά του. Οι λαϊκοί άνθρωποι, αυθόρμητα τον πλησιάζουν, του συμπαραστέκονται και τον ενθαρρύνουν στο εγχείρημά του.

Θα γίνει ο κορυφαίος караγκιοζοπαίχτης όλων των εποχών κάτω από το «καλλιτεχνικό» όνομα Μίμαρος. Ο Σαρδούνης θεωρείται ο ιδρυτής του ελληνικού Καραγκιόζη, γιατί τελειοποίησε την τεχνική του παιξίματος και πλούτισε το ρεπερτόριο με νέα θέματα από την ελληνική ιστορία. Αυτός καθιέρωσε στη «σκηνογραφία» του πανιού, το σεράι του Βεζίρη και την καλύβα του Καραγκιόζη - σύμβολο του πλούτου και της δύναμης το ένα και της φτώχειας και της κακομοιριάς το άλλο – ενώ δικές του δημιουργίες είναι και οι γνωστοί συμπρωταγωνιστές στις ιστορίες του Καραγκιόζη όπως ο «σιορ Διονύσιος», ο «μπάρμπα – Γιώργος», ο «Μορφονιός» και άλλοι. Ο Καραγκιόζης ήταν το πρώτο λαϊκό θέαμα στο νεόκοπο τότε ελληνικό κράτος και γρήγορα έγινε πολύ δημοφιλές ανάμεσα σε όλο τον φτωχό λαό, τόσο των πόλεων όσο και της υπαίθρου καθώς εξιστορούσε τόσο δημοφιλή πατριωτικά θέματα από της εποχή της επανάστασης του 1821, όσο κι από τη τότε σύγχρονη κοινωνική ζωή τα οποία ανταποκρίνονταν στο λαϊκό αίσθημα.

Για ένα διάστημα ο Καραγκιόζης αποτέλεσε τη μοναδική ψυχαγωγία των Ελλήνων. Ο κλασικός τύπος του Έλληνα, τον οποίο αντιπροσωπεύει, τον έδινε τη δυνατότητα να δίνει και να εκφράζει τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Η πολιτική κατάσταση στη Πάτρα (1890-1900)

Στα τέλη του 19ου αιώνα, η Πάτρα είναι το πρώτο εξαγωγικό-εμπορικό κέντρο του νεοσύστατου τότε ελληνικού κράτους και η πύλη της Ελλάδας από και προς την Ευρώπη. Ταυτόχρονα αναπτύσσεται η βιομηχανική παραγωγή κυρίως με την επεξεργασία και εξαγωγή της σταφίδας προς την Ευρώπη. Αποτέλεσμα αυτών ήταν η ανάπτυξη ενός μεγάλου εργατικού κινήματος, στο οποίο οι νέες τότε αναρχικές και σοσιαλιστικές ιδέες να βρουν ένα «πρόφορο έδαφος» για την ανάπτυξή τους. Σε αυτό, καθοριστική συμβολή έχουν και αναρχικοί, κυνηγημένοι κυρίως από την Ιταλία και άλλα ευρωπαϊκά κράτη, οι οποίοι ριζώνουν στην πόλη μεταφέροντας τις αναρχικές και σοσιαλιστικές ιδέες στο νεόκοπο τότε Ελληνικό κράτος. Σε συνεργασία με Πατρινοūs εργάτες και αστούς που είχαν γοητευτεί από τις ιδέες αυτές, ιδρύονται εργατικά συνδικάτα και πολιτικοί σύλλογοι, με προεξέχων αυτών τον «Δημοκρατικό Σύλλογο Πάτρας». Τη τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα είχαν ενταθεί οι διώξεις της αστυνομίας της Πάτρας εναντίον σε κάθε φιλελεύθερη φωνή στο χώρο των νέων κοινωνικών αναρχικών και σοσιαλιστικών κινήματων, που ο Μίμαρος φανερά συμπαίθησε. Ο «δημοκρατικός σύλλογος Πάτρας», η πρώτη οργανωμένη αναρχική συλλογικότητα της Ελλάδας σχεδόν διαλύεται, πολλά μέλη του φυλακίζονται, ενώ όσα γλυτώνουν συμμετέχουν στην ίδρυση του «Παναχαϊκού Γυμναστικού Συλλόγου» (1891). Ο λόγος που οι αναρχικοί εμπλέκονται με τον σύλλογο δεν είναι άλλο παρά η συγκάλυψη έναντι του κράτους και της καταστολής από την τοπική αστυνομία, ώστε υπό την κάλυψή του να μπορούν να συνεχίσουν την πολιτική τους δράση και την πολιτική επιμόρφωση των εργατών και των άλλων πολιτών της πόλης. Η Αναρχική εφημερίδα «Επί τα Πρόσω»

Μίμης Σαρδούνης

ο φιλοαναρχικός μεγαλύτερος **Καραγκιοζοπαίχτης** όλων των εποχών

διώκεται και οι συντάκτες της παίρνουν και αυτοί το δρόμο για τη φυλακή.

Ο τερορίστας Δημήτρης Μάτσαλης και ο αστυνομικός διευθυντής Στυμφαλιάδης.

Το 1892 ο αστυνομικός διευθυντής Πατρών Στυμφαλιάδης, ακολουθεί το παράδειγμα του Αθηναίου ομόλογου του Μπαϊρακτάρη. Στις επίσημες διακηρύξεις του τόνιζε ότι στην Πάτρα δεν έχουν θέση οι μάγκες, οι χασικλήδες, οι ικακοποιοί, οι αμαντζήδες και οι караγκιοζοπαίχτες, αλλά στην πράξη τον ενδιέφεραν περισσότερο οι μαχητικοί εργάτες,

Μίμαρος

τα μέλη των κοινωνικών οργανώσεων και όσοι συμπάθησαν τις νέες ιδέες του αναρχισμού. Σε κάθε ευκαιρία τους κατηγορούσε για απείθεια και διασάλευση της τάξης, για υποκίνηση σε στάση, απαγόρευσε τις συγκεντρώσεις τους, ακόμη και τις συζητήσεις τους, σαν προπαγάνδα και προσηλυτισμό σε μη αναγνωρισμένη θρησκευτική αίρεση. Ακόμη κι όταν ο Καραγκιόζης του Σαρδούνη άρχισε να κερδίζει συμπάθειες μέσα στους εμπόρους και στους αστούς, ο Στυμφαλιάδης παρέμεινε εχθρικός και χαχυπόπος. Μια μέρα ο Στυμφαλιάδης καλεί τον Σαρδούνη στο γραφείο του και του ζητά με πλάγιο τρόπο να γίνει «συνεργάτης» του, λόγω ότι η εργατική τάξη της εποχής κατακλύει τις παραστάσεις του και ο Μίμαρος είναι πολύ αγαπητός σε αυτή. Χαρακτηριστικός είναι ο μεταξύ τους διάλογος:

Σ: «Καλώς το παλικάρι με τις καδένες του». Μ: «Με καλέσατε και ήρθα, κύριε διοικητά.» Σ: «Σαρδούνη, γνωρίζεις ότι ο Καραγκιόζης σου συγκεντρώνει υπόκοσμο. Ανάμεσα, λοιπόν, στους θεατές σου κρύβονται πολλοί ύποπτοι. Εσύ τους ξέρεις ή τους μαθαίνεις. Θα θέλαμε να μας ενημερώνεις πότε πότε.»

Ο Σαρδούνης αρνήθηκε να γίνει χαφιές του, αλλά ύστερα από λίγες μέρες τον ξανακάλεσε. Αυτήν τη φορά ήθελε να τον τρομοκρατήσει: «Σαρδούνη, ο Καραγκιόζης σου γίνεται άντρο των δολιοφθορών της κοινωνίας.»

Μ: «Ποιοι είναι αυτοί, κύριε διοικητά;» Σ: «Αναρχικοί και τερορίστες, δεν τους γνωρίζεις;»

Μ: «Δεν γνωρίζω, κύριε διοικητά.» Σ: «Κάνεις τον παλικαρά, αλλά έχω τη δύναμη να σε συντηρίσω. Πρόσεξε, Σαρδούνη, θα φας το κεφάλι σου.»

Από το 1893 οι έλεγχοι της αστυνομίας είχαν πυκνώσει, έφτανε μια λέξη-κλειδί για να σε σύρουν σε αναρίσειες. Ο Καραγκιόζης του απέφευγε να λείει ύποπτες κουβέντες, είχε γίνει πολύ προσεκτικός. Οι λέξεις «αργία Κυριακής» (Η αργία της Κυριακής δεν είχε ακόμη καθιερωθεί, έγινε το 1910 και αποτελούσε πρώτο αίτιμα των εργατικών κινητοποιήσεων), «απεργία», «δικαιώματα», «κοινωνισμός», «σοσιαλισμός» και «αναρχικές ιδέες» ήταν απαγορευμένες.

Ο τσαγκάρης Δημήτρης Μάτσαλης, μέλος της «αναρχικής ομάδας Πάτρας», ήταν επιστήθιος φίλος του Μίμαρου. Άνηκε στον αναρχικό «χώρο» της εποχής και μάλιστα στη πιο ριζοσπαστική τάση του, που ήταν υπέρ της ένοπλης μαχητικής δράσης (τερορίστες). Τον Γενάρη του 1896, ο Μάτσαλης, σκοτώνει με μαχαίρι τον τραπεζίτη Διονύση Φραγκόπουλο και τραυματίζει τον μεγαλέμπορα Ανδρέα Κόλια. Στη συμβολή των οδών Γεροκοστοπούλου και Ρήγα Φεραίου στο κέντρο της πόλης, μέρα μεσημέρι. Ο Μάτσαλης συνελήφθη αμέσως. Στη

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Α μπα, σήμερα δεν δουλεύω. ΧΑΤΖΗΒΑΘΗΣ: Γιατί, ματάκια μου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Είναι Κυριακή, ρε Χατζατζάρη. (Ξαπλώνει κάτω.) Κυριακή... αργία. ΧΑΤΖΗΒΑΘΗΣ: Τι λες, Καραγκιόζη μου; Δεν ισχύει αυτό. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Πώς δεν ισχύει; Το λένε οι Δέκα Εντολές, ρε, τη δε ημέρα τη εβδόμη, αργία... ΧΑΤΖΗΒΑΘΗΣ: Τι είναι αυτά που λες, ματάκια μου; Πήγαίνε στη δουλειά σου, η

δουλειά δεν έχει αργίες. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ: Ε, τότε κάνω απεργία, ρε Χ-ατζατζάρη. Α-περ-γι-αααα... Η σκηνή άρεσε και οι θεατές ενθουσιασμένοι φώναζαν και χειροκροτούσαν.

Ο Σαρδούνης ξεγύρισε τη φωνή του Μάτσαλη να επαίνει τον Καραγκιόζη:

«Μπράβο, αδερφέ Καραγκιόζη, πες τα». Όταν τελείωσε η παράσταση, δυο αστυφύλακες ήρθαν και τον συνέλαβαν και, χωρίς να του επιτρέψουν ούτε να μαζέψει τα εργαλεία του, τον οδήγησαν αμέσως στη Διεύθυνση.

Εκεί τον περίμενε ο ίδιος ο Στυμφαλιάδης: Σ: «Τι παλικαριές είναι αυτές, Σαρδούνη, για αργίες και απεργίες;»

Μ: «Μια κουβέντα τον Καραγκιόζη ήταν, κύριε διοικητά.»

Σ: «Παλικαράς, λοιπόν, ο Καραγκιόζης... Μόνος του το αποφάσισε ή εσύ τον έκανες παλικαρά;»

Ο Μίμαρος πήγε να δικαιολογηθεί, αλλά ο διοικητής δεν σήκωσε κουβέντα: Σ: «Άκουσε, Σαρδούνη, αν άλλαζες τον Καραγκιόζη να μας ρίξεις σάτχη στα μάτια και τώρα μαζεύεις τους δολιοφθορείς της κοινωνίας, αναρχικούς και τερορίστες, εγώ θα σε σταματήσω. Σ' το 'πα ότι θα φας το κεφάλι σου. Θα βλαστημήσεις την ώρα που δεν τον άφησες Ανατολίτη και χαματζή.»

Τον κατηγορήσει για απείθεια κατά της αρχής, υποκίνηση σε στάση και προσηλυτισμό στον κομμουνισμό και τον έκλεισε μέσα μέχρι να σχηματιστεί η δικογραφία. Ο Σαρδούνης καταλάβαινε ότι η συμπεριφορά του Στυμφαλιάδη ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής κατάστασης, αλλά αποτελούσε και την εκδίκηση του Στυμφαλιάδη επειδή είχε αρνηθεί να συνεργαστεί μαζί του.

Ο Σαρδούνης πέθανε πάμφτωχος από πνευμονία το 1912.

* Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από το βιβλίο του Βασίλη Χριστόπουλου «Στο φώς της ασεπλίνας» (εκδ. Κέδρος 2002) το οποίο αναφέρεται στην ζωή και το έργο του Μίμη Σαρδούνη.

■/ Ευάγγελος Αληθινός

"Οκτώβριος – της μεγαλοχίας και τον κρολογημάτων ο μίμης και τα σπουργίτα– τον προλεταριάτο τον φτεροτόν, καταλαμβάνουν στις εγκαταλεημένες αγρούσις τις φολές." Joseph Brodsky

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 15 ● ΚΡΗΤΗ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011 ● ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

εφημερίδα δρόμου

μάρα και βαριά σούνερα σκέψαν τον ορρανό, αλλά η μίρα που όλοι περιέμεναν δεν ξεποούσε.

άουλο: ιστορία, περιεχόμενο και το ανταγωνιστικό κίνημα

Η ιστορία του ασύλου είναι γραμμένη από τους αγώνες που δόθηκαν μέσα από αυτό αλλά και την κρατική καταστολή που το κατέλυσε βία

σελ. 8

η οικονομική οχολή του Σικάγου,

οι θεωρίες του Μίλτον Φρίντμαν και το πειραματικό εργαστήριο Ελλάδα

σελ. 12

η Μητροπολιτική Εξέγερση στην Αγγλία

Οι «εκτός» αυτού του κόσμου μπορεί να ξέχασαν να μιλάνε στους καιρούς της αφομοίωσης, αλλά έχουν ακόμα γλώσσα και μπορούν να την ξαναχρησιμοποιήσουν

σελ. 21

Ελλάδα, Ισπανία, Τυνησία, Αλγερία, Χιλή, ΗΠΑ, Ισραήλ, Συρία, Αίγυπτος, Αγγλία.

Εμεις από αλλού με άλλους όρους **φωνάζουμε:** **Να μεγαλώνει, η φωτιά να μεγαλώνει, να γίνεται ολοένα ψηλότερη, εξαρπάζοντας λαματικά τον πλανήτη.**

διαβάστε

► τίποτα για εμάς χωρίς εμάς επιστολή από κάποια χωρία των Αστερουσιών ν. Ηρακλείου σελ. 5

► όχι στα χρυσωρυχεία του θανάτου η Θράκη αντιστέκεται σελ. 6

► νομοσχέδιο ΑΕΙ: «η μητέρα όλων των μαχών» σελ. 10

► ο «πατριωτισμός» της πλατείας σελ. 15

► για τη λαϊκή συνέλευση πλατείας Αγοράς στα Χανιά σελ. 16

► η αστική δικαιοσύνη είναι πάντα αλλήθωρη σελ. 18

► Λιβύη - πέραςμα θανάτου πεθαίνοντας στη Μεσόγειο υπό την επιτήρηση της Frontex σελ. 20

► Do It Yourself μουσική ενάντια στην εμπορευματικότητα σελ. 23

όταν όλοι κάνουν την δουλειά τους

«Εγώ την δουλειά μου κάνω...» Ο μπάτσος που χτυπάει τους πολίτες, γέροντες, παιδιά, τυφλούς μετανάστες, σου λέει πως εκτελεί εντολές... Τη δουλειά του κάνει... Ο δημοτικός υπάλληλος, που με περισσό ζήλο, καταβάζει πανό, τις σκηνές κ τις αφίσες, σου λέει πως εκτελεί εντολές... Τη δουλειά του κάνει... Ο ελεγκτής στα λεωφορεία, που ξεφτιλίζει τους ανθρώπους για έναντιμισθία ευρώ... Τη δουλειά του κάνει... Ο κλητήρας που σου παίρνει το σπίτι και

σου κάνει έξωση... Τη δουλειά του κάνει... Οι καταμετρητές της Δ.Ε.Η και της Ε.Υ.Δ.Α.Π., που κόβουν το ρεύμα και νερό στους φτωχούς... Τη δουλειά τους κάνουν... Ο δικαστικός που μοιράζει εκατόν τριάντα χρόνια φυλακή σε εικοσάχρονα παιδικά... Τη δουλειά του κάνει... Ο στρατιωτικός που κάνει καψώνια στους φαντάρους... Τη δουλειά του κάνει... Ο πολιτικός κι ο βουλευτής με τις μίζες, τα Βατοπέδια, τις SIEMENS, τα ρουσφέτια...

Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Ο δημοσιογράφος που λέει ψέματα και εξυπηρετεί τα μεγαλοσυνφέροντα... Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Ο συνδικαλιστής που ξεπουλάει τους αγώνες των εργαζομένων... Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Κι αυτός τη δουλειά σε εικοσάχρονα παιδικά... Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Τα κόμματα που πέφτουν σαν αρπαχτικά εκεί που βλέπουν ψηφουλακία... Τη δουλειά τους κάνουν... Ο πρωθυπουργός που ξεπουλάει τη χώρα

και το λαό... Κι αυτός τη δουλειά του κάνει... Τελικά όλα δουλεύουνε ρολόι, το σύστημα καλά κρατεί και τη δουλειά του κάνει... ΟΜΩΣ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ Στην πλατεία, στις πλατείες, στους δρόμους, στις πορείες... Κι εμείς ΔΕΝ κάνουμε τη δουλειά τους... Δεν θα φύγουμε αν δεν πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. **Λαϊκή Συνέλευση της Πλατείας Συντάγματος**

η ασυκή δικαιοσύνη είναι πάντα αλλήθωρη

«Σε ένα καθεστώς που φυλακίζει άδικα, η θέση του δικαίου του είναι στη φυλακή»

(Χένρυ Νταινβιντ Θορώ – Πολιτική ανυπακοή 1849)

Μία παλιά αφρικανική παροιμία των σκλαβωμένων από τους λευκούς αποικιοκράτες μαύρων λέει: «η δικαιοσύνη είναι σαν το φίδι, δαγκώνει μόνο τους ξυπόλους».

Δεν υπάρχει πιο εύγλωττη φράση που μπορεί να περιγράψει τις πράξεις και αποφάσεις της ελληνικής αστικής δικαιοσύνης (και κάθε αστικής δικαιοσύνης).

Από τη μία πλευρά έχουμε τις καθολικές απαλλαγές πολιτικών και οικονομικών προσώπων άμεσα εμπλεκομένων σε μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα κλοπής και κατάχρησης προς ιδίων όφελος, τεράστιων χρηματικών ποσών όπως η πρόσφατη υπόθεση μιζών της Siemens και από την άλλη τις πολυτελείς ποινές φυλάκισης σε νέα παιδιά 20 χρονών επειδή έβαλαν μια «βόμβα» (ισχύος πασχалиνής κροτίδας στη πόρτα μιας αντιπροσώπου της κυριαρχίας), η οποία δεν είχε τη δύναμη να ανατινάξει ούτε τον εαυτό της, πόσο μάλλον να προκαλέσει βλάβες σε ανθρώπους και το κτήριο.

Τα 130 συνολικά χρόνια φυλακής που επέβαλε η ελληνική αστική δικαιοσύνη σε έξι νεαρά παιδιά που κατηγορούνται σαν μέλη της «Συνωμοσίας Πυρηνών της Φωτιάς» μαρτυρούν ακόμη: Ότι πέρα από τη σιδερένια πυγή που θέλει να δείξει το ελληνικό κράτος σε όποιον αντιστέκεται εκμηδενίζοντας τον, οι κραυγές για «νόμο και τάξη» και η επιβολή του συγκεκριμένου δόγματος (μέσω πολύχρονων ποινών φυλάκισης που εγείρονται στο όνομα

υπάρχουν σήμερα στην Ελλάδα πολιτικοί κρατούμενοι:

Για το Ελληνικό κράτος ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ, ΟΥΤΕ υπάρχουν, ΟΥΤΕ υπήρξαν ποτέ!

Το κράτος, ακόμα και τους πιο λαμπρούς λαϊκούς αγωνιστές, που στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου, δικάζε και καταδικάζε στα έκτακτα στρατοδικεία του και έστελνε κατά χιλιάδες στο εκτελεστικό απόσπασμα ή στα ιοδβία, **ΠΟΤΕ δεν τους αναγνώρισε σαν ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ...**

Ετσι για το κράτος οι χιλιάδες αγωνιστές αυτού του τόπου,δεν υπήρξαν ποτέ επίσημα ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ κρατούμενοι που δικάζονται για τις ΙΔΕΕΣ τους, αλλά απλά **παραβάτες του ποινικού κώδικα**, τον οποίον αυτό το ίδιο το κράτος διαμόρφωσε ανάλογα με τις «ανάγκες» του.. **(Παλαιότερα Ιδιώννιο, εσχάτη προδοσία και τώρα τρομονόμοι!)**

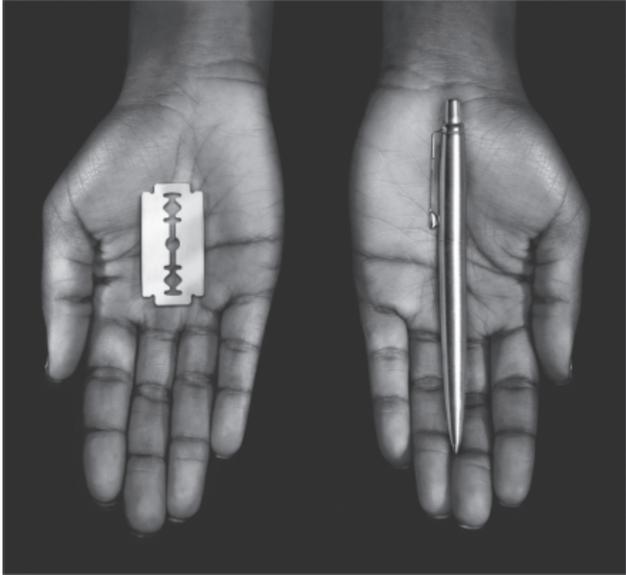
Με αυτούς τους ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥΣ του, σήμερα έρχεται το κράτος και δικάζει πάλι όποιον ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ και ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ενάντια στο κράτος των μνημονίων, της διαφθοράς, της ρεμούλας, του αυταρχισμού, της φτώχειας, των πολέμων, της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, για μια κοινωνία **ΜΕ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, μια κοινωνία στην οποία η ΖΩΗ ΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΤΑΞΙΑ!**

Έτσι στις 19 του περασμένου Ιουλίου, έσυρε στα δικαστήριά του και καταδικάσε με τους ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥΣ του, σε σκληρότατες ποινές από **37 έως 11 χρόνια** κατά συγχώνευση στον καθένα, 6 αναρχικούς αγωνιστές που κατηγορήθηκαν για την υπόθεση της Συνωμοσίας Πυρηνών της Φωτιάς.

Σε μια δίκη που από την αρχή της διαδικασίας , καταγγέλλθηκαν από τους συνηγόρους υπεράσπισης, μια σειρά παραβιάσεων της νομιμότητας, της διαδικασίας, όπως παρεμπόδιση στην προσέλευση του κοινού, μη μαγνητοφώνηση πρακτικών,

της αντιμετώπισης της επαναστατικής αντίβιας), αποτελεί την έκφραση της πιο ωμής βίας από τη πλευρά της κυριαρχίας. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση και αυτό γιατί τα περισσότερα και μεγαλύτερα ειδοεθή εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, έχουν διαπραχθεί στο όνομα της υπακοής στις διαταγές της κυριαρχίας και όχι στο όνομα της αντίστασης και της επανάστασης. Οι Γερμανοί αξιωματικοί στο Β΄ παγκόσμιο πόλεμο (και κάθε στρατιώτης σε κάθε πόλεμο) είχαν εκπαιδευτεί στο όνομα της υπακοής και διατάσσονταν να διαπράττουν τις πιο αποτρόπαιες πράξεις βίας στην ιστορία του κόσμου.

Οι αποφάσεις της αστικής δικαιοσύνης μας δείχνουν και κάτι ακόμη. Μέσω των αποφάσεων της, εγείρουν κυρίως τον φόβο προς κάθε υποκείμενο που αμφισβητεί την εξουσία των εντολοδόχων της (μέσα από εξοντωτικές ποινές φυλάκισης ή και ανατινάξεις ακόμη σε άλλα κράτη όπως οι ΗΠΑ και η Κίνα), ώστε να κάθεται υποταγμένο στη θέση που το έχουν ορίσει να βρίσκεται, χωρίς να αμφισβητεί ή να διεκδικεί κάτι παραπάνω από τα ψίχουλα που του δίνει η αυτοκρατορία του χρήματος, είτε αυτά είναι δικαιώματα, είτε χρήμα, είτε ελευθερία. Η αυτοκρατορία τυφλωμένη από την αλαζονεία της (όπως κάθε καταπιεστική εξουσία) λησμονεί όμως ότι μακροχρόνια ο φόβος, η αβεβαιότητα, η ανία, η φτώχεια αυξάνουν τη βία σε όλον τον πληθυσμό εκάθρωθεν, με αποτέλεσμα η αντιτοτεκόμενη μειοψηφία να επαναστατεί κάθε φορά και περισσότερο πιο βίαια και η χειραγωγημένη-υποταγμένη στον φόβο πλειοψηφία να ζητά να ληφθούν μέτρα όλο και πιο βίαια εναντίον κάθε

απόπειρα εξέγερσης.

Δυστυχώς οι υποταγμένοι στο δόγμα του «νόμου και τάξης» δεν αντιλαμβάνονται ότι η επιβολή του και οι κλιμακούμενες προς τα πάνω όλο και πιο αυστηρές τιμωρίες δεν μειώνουν την αντιστεκόμενη βία. Αντίθετα την αυξάνουν επειδή δημιουργούν κάθε φορά και νέα μεγαλύτερα αισθήματα αδικίας, αντιπαλότητας, απογοήτευσης και οργής σε αυτούς που εκτίθενται στην οργανωμένη βία του κράτους.

η δημοκρατία ξαναχιωπά

κρατούμενος Χρίστος Κολεντίνης

Στις 9 Ιουλίου, μετά το πέρας της συναυλίας του αυτοοργανωμένου ραδιοφωνικού σταθμού 98fm, ο σύντροφος Χρήστος Κολεντίνης καθώς αποχωρούσε από τον χώρο του πολυτεχνείου στη γωνία Μπουμπουλίνας και Τσοίτσας δέχθηκε κτηνώδη και δολοφονική επίθεση από τον κατασταλτικό σурφετό της σύγχρονης αστικής δημοκρατίας. Μία ολόκληρη διομορία ένστολων χουντικών εκτελεστών της νόμιμης συμμορίας των ΜΑΤ του επιτέθηκε αναίτια με λύσσα, γρονθοκοπώντας τον και χτυπώντας τον με ανάποδα γκλόβ σε ολόκληρο το σώμα προκαλώντας του κάταγμα στο μέσο του κρανίου, βαθύ σκίσιμο του δέρματος στο κεφάλι με 9 ράμματα, ένα σπασμένο δόντι, εκδορές στο πρόσωπο και στα αυτιά, κάταγμα στον αγκώνα και στην ωμοπλάτη, βαθύ τραύμα στα πόδια, το οποίο χρειάστηκε άλλα 10 ράμματα, εξάρθρωση γονάτου, πολλαπλά και μεγάλης έντασης χτυπήματα στα πλευρά και στην πλάτη, τα οποία του προκάλεσαν και νεφρική ανεπάρκεια. Ξαν να μην έφτανε αυτό, τον έσυραν μέχρι το απέναντι πεζοδρόμιο δίπλα από την κλούβα και τον περιέλουσαν με νερό και φωτιστικό οινόπνευμα στο ανοιγμένο του κεφάλι αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι τα βασανιστήρια σε αγωνιζόμενους ανθρώπους αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της κρατικής καταστολής. Εν συνέχεια, τον μετέφεραν στη Γ.Α.Δ.Α σε ημιλπόθυμη κατάσταση, όπου και δεν του επιτράπηκε τηλεφώνημα ούτε μεταφορά σε νοσοκομείο, ακόμη κι όταν λιποθύμησε αιμόφυρτος στα

κρητητήρια. Όταν προσκομίστηκε πλέον στο νοσοκομείο του ερυθρού σταυρού, η φαρσοκιωμωδία της Ελληνικής Αστυνομίας δεν τελείωσε έτσι απλά, μην επιτρέποντας το βήσιμο των φώτων στο δωμάτιο νοσηλείας του τη νύχτα ούτε το άνοιγμα των παραθύρων να αερίζεται ο χώρος. Εν κατακλείδι, προφυλακίστηκε στην Α΄ πτέρυγα του κορυδαλλού όπου και συνεχίζεται η εισαγωγή κράτησης για κακουρήματα που ποτέ δεν διέπραξε αλλά όπως ιστορικά γίνεται η αστυνομία φορτώνει για να διασφαλιστεί και να νομιμοποιηθεί η ίδια η ύπαρξή της. Η περιπέτωση αυτή δεν αποτελεί μεμονωμένο περιστατικό αλλά εντάσσεται σε ένα ευρύτερο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο καταστολής αγωνιστικών τμημάτων της κοινωνίας. Καθημερινά οι κυβερνητικοί μηχανισμοί κλιμακώνουν και εντείνουν τη χρήση βίας για χάρη του ολοκληρωτισμού που φαινομενικά τάσσονται ενάντια αλλά στην ουσία πρεσβεύουν. Μην ξεχνάμε ξυλοδαρμούς, συλλήψεις, προληπτικές προσαγωγές και εξαφανίσεις ανθρώπων στα κελιά της δημοκρατίας (τρομονόμος) στις περιπτώσεις έντονων κοινωνικών κινητοποιήσεων. Μοναδικός τους στόχος αποτελεί η πλήρης χειραγώγηση των μαζών και η καταστολή της ελεύθερης σκέψης και βούλησης με οποιονδήποτε τρόπο.

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας και οι σφαίρες η οργή και η φωτιά που καίει μέσα μας.

Για μία λευτερη ζωή με ισότητα και αξιοπρέπεια.

■/ Ζαχαρίας- Αθηνά

δίκη Σίμου Σεϊσίδη-Άρη Σειρηνίδη

Το βράδυ της 3/5/2010, δυνάμεις της αστυνομίας σπεύδουν στις περιοχές Πετραλώνων, Κεραμεικού και Ταύρου, μετά από ληστεία σε υποκατάστημα Praktiker, προς αναζήτηση των δραστών.

Εντελώς τυχαία διασταυρώνονται με τον καταζητούμενο και επικηρυγμένο αναρχικό Σίμο Σεϊσίδη, και προσπαθούν να τον σταματήσουν για έλεγχο.

Ο Σίμος Σεϊσίδης, στοχοποιημένος από τις αρχές επί σειρά ετών, ζούσε για τέσσερα χρόνια στην παρανομία, μετά την εμπλοκή του ονόματός του στη ληστεία για την οποία συνελλήφθει ο φίλος και σύντροφός του Γιάννης Δημητράκης, και την έκδοση εντάλλμα-τος σύλληψης εις βάρος του, και εις βάρος του αδελφού του Μάριου Σεϊσίδη και του συντρόφου Γρηγόρη Τσιρώνη. Υπόθεση, για την οποία τελικά αθωώθηκε πανηγυρικά, στο δικαστήριο που ακολούθησε.

Είχε επίσης επικηρυχθεί, μαζί με τον αδελφό του και τον Τσιρώνη, από τον τότε υπουργό δημόσιας τάξης Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, με το αστρονομικό ποσό των 600.000 ευρώ, ως ύποπτοι για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις.

Οι υποψίες του ταραγμένου μυαλού του συγκεκριμέ-νου "κύριου" δεν επαληθεύτηκαν ποτέ.

Υπήρξαν όμως καθοριστικής σημασίας για την εξέλιξη της συγκεκριμένης βραδιάς, καθώς για αυτούς ακριβώς τους λόγους, ο Σίμος δεν σταμάτησε για έλεγχο και άρχισε να τρέχει. Ο αστυνομικός Παναγιώτης Μπόκος που τον κατέδιωκε, έκανε αυτό που οι μπάτσοι ξέρουν να κάνουν καλά: Τον σημάδεψε και τον πυροβόλησε πίσωπλάτα.

Μαζί με τους συναδέλφους του, τον ξυλοκόπησαν, ενώ αμορραγούσε πεσμένος στην άσφαλτο. Στη νοσηλεία που ακολούθησε σε τρία διαφορετικά νοσοκομεία, Ιπποκράτειο, ΚΑΤ, και Ευαγγελισμό, η αντιτρομοκρατική αλώνιζε στην εντατική και έδινε εντολές στους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό, που, με ελάχιστες λαμπρές εξαιρέσεις, παρέδωσαν τον ασθενή στις ορέξεις της. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν ο Σίμος να χάσει το δεξί του πόδι, στο οποίο είχε πυροβοληθεί...

Ένοχος για ηθική αυτουργία σε απόπειρα ανθρωπο-κτονίας και βαρύτερες σωματικές βλάβες: Μιχάλης Χρυσοχοΐδης.

Ένοχος για φυσική αυτουργία σε απόπειρα ανθρωπο-κτονίας και βαρύτερες σωματικές βλάβες: Παναγιώ-της Μπόκος.

Ένοχοι για συνέργεια σε βαρύτερες σωματικές βλάβες, παράβαση καθήκοντος και ιατρική αμέλεια: Η πλειοψηφία του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού των νοσοκομείων Ιπποκράτειο, ΚΑΤ και Ευαγγελισμού.

Κι όμως...Αυτός που παραπέμπεται σε δίκη είναι ο Σίμος Σεϊσίδη!

Με μια πρωτοφανή αντιστροφή της πραγματικότη-τας, ένα ανεκδιήγητο δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους Αικατερίνη Δρίλλια,

οιάση στη β΄ πτέρυγα

των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού για αλληλεγγύη σε δύο μέλη της Σ.Π.Φ.

Οι σωματικοί έλεγχοι μπορεί να γίνονται κατά δεκάδες καθημερινά κατά την είσοδο ή έξοδο κρατουμέ-νων από κάθε φυλακή, παρόλτα παραμένει αυτό ένα ψυχολογικό βασανιστήριο για κάθε αξιοπρεπή κρατούμενο. Στους σωματικούς ελέγχους δεν υπάρχουν όρια καθώς εξαρτάσαι αποκλειστικά από τις ορέξεις ή τις εντολές του εκάστοτε υπαλλήλου ή αρχιφύλακα. Στις 12/9 σε έρευνα που έγινε σους Τσάκαλο Γεράσιμο και Αργυρού Παναγιώτη, μέλη της επαναστα-τικής οργάνωσης, μέλη της συνομοσίας των Πυρηνών της φωτιάς, οι οποίοι μετέβησαν από τον Κορυδαλλό στις φυλακές Δομοκού, όχι μόνο δεν υπήρξαν όρια αλλά ξεπεράστηκαν κατά πολύ, όταν οι δυο κρατούμενοι αρνήθη-

Βασίλειο Πορτοκάλλη και Ευαγγελία Μπαρμπαρέσου, αποφάσισε ότι ο Σίμος, με μια ζογκλερική κίνηση τύπου Matrix, θα πυροβολούσε τον Μπόκο αν εκείνος δεν πυροβολούσε πρώτος

Η αστυνομία της σκέψης είναι εδώ. Ξέρει τι θα κάνετε, πριν το κάνετε. Και προφανώς παρακολουθεί και υπερβολική τηλεόρα-ση...

Το κερασάκι στην τούρτα ήρθε να προστεθεί με τη σύλληψη του αναρχικού Άρη Σειρηνίδη την ίδια μέρα στην ευρύτερη περιοχή. Η αθρόα προσέλευση αστυνομικών δυνάμεων σε μια πολυσύχναστη περιοχή όπως το Γκάζι, μπορεί με λίγη τύχη να αποδώσει καρπούς. Και στη συνέχεια, αλλά καθόλου τυχαία όμως, οι αρχές εκμεταλεύτηκαν το γεγονός για να συνδέσουν τους δυο μεταξύ τους, αλλά και με τη ληστεία, σενάριο που κατέρρευσε σε λιγότερο από 24 ώρες. Γ΄αυτό και επι-στρατεύτηκε το επιστημονικό επιτελείο της ΓΑΔΑ, για να κρατήσει προφυλακισμένο τον Άρη περισσότερο από ένα χρόνο, ως ύποπτο επίθεσης σε κλούβα των ΜΑΤ, με μοναδικό στοιχείο ένα δείγμα DNA. Υπόθεση για την οποία ο Άρης πρόσφατα επίσης αθωώθηκε.

Στις 16/9/2011 παραπέμπεται ο Σίμος Σεϊσίδης σε μικτό ορκωτό δικαστήριο με την κατηγορία της απόπειρας ανθρωποκτονίας, και ο Άρης Σειρηνίδης κατηγορούμενος για πλημεληματικές πράξεις.

Η όλη ιστορία θα ήταν αστεία, αν δεν βρώμαγε τόσο θάνατο και τόση βαρβαρότη-τα.

Γιατί πέρα από την, σε εξοντωτικό βαθμό, στοχοποίηση συγκεκριμένων αγωνιστών που παλεύουν ενάντια στο κράτος, συμπικνώνει όλο το αίμα που έχει χυθεί από τα ένστολα γουρούνια της αστικής δημοκρατίας.

Γιατί στο πρόσωπο του Σίμου, βλέπουμε τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Στο πρόσωπό του βλέπουμε τον Μιχάλη Καλτεδά. Βλέπουμε τον Κουμή και την Κανελλοπού-λου. Τον Χριστόφορο Μαρίνο. Τον Γιάννη Καυκά. Τον Αυγουστίνο Δημητρίου. Τον Μάρκο Μπλάντοβιτς. Τον Nikolla Todí. Τον Μανώλη Κυρπάρη. Τον Ηρακλή Μαραγκάκη. Τους εκατοντάδες διαδηλωτές που στις 28 και 29 Ιούνη δέχτηκαν αμέτρητα χτυπήματα από αστυνομικά γκλόπ και "γεύτηκαν" 3.000 δακρυγόνα. Στη θέση του Σίμου, είμαστε όλοι εμείς. Στη θέση του Μπόκο, είναι όλοι όσοι πρέπει να πληρώ-σουν.

■/ **συνέλευση αλληλεγγύης** safá.espin.net

για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα

5 Οκτώβρη αρχίζει η δίκη στην ειδική αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΟΣΟΥΣ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Δεν ξεχνάμε τον αναρχικό σύντρο-φο μέλος του Ε.Α. Λάμπρο Φούντα που αγωνίστηκε μέχρι τέλους για την επαναστατική προοπτική και την καθολική απελευθέρωση. Πυροβολήθηκε πίσωπλάτα από τους ένστολους δολοφό-νους σε ένοπλη συμπλοκή στις 10 Μάρτη του 2010 στη Δάφνη.

Δεν υποχωρούμε στην πολύπλευρη ιδεολογική πίεση που ασκεί το καθεστώς για την απαξίωση και τον εξοστρακισμό της ένοπλης δράσης και της κοινωνικής αντίβιας συνολικά. Ο ρόλος του κρατικού μονοπώλου της βίας είναι να περιφρουρεί την υπόγεια βία των καθημερινών εξανα-γκασμών και να διασφαλίζει την άρχουσα τάξη και τα προνόμιά της. Οι μορφές της αντίστασης, της αυτοάμυνας, της αντεπιθέ-σης των καταπιεσμένων υπήρξαν και θα είναι πάντα γέννημα των αναγκών, των δυνατοτήτων και της επιλογής των ιδιών. Η οργάνωση του Επαναστατικού Αγώνα με τις δυναμικές της ενέργειες και τον κριτικό λόγο έχει τη δική της σημαντική συμβολή στις παρακαταθήκες και το παρόν των αγώνων. Είμαστε αλληλέγγυοι στα μέλη του Ε.Α. Κώστα Γουρνά, Νίκο Μαζιώτη και Πόλα Ρούπα οι οποίοι κ ρ α τ ο ύ ν τ α ι π ρ ο φ υ λ α κ ι σ μ έ ν ο ι .

Δεν υποκύπτουμε στο γενικευμένο ποινικό εκβιασμό κατά της ριζοσπαστικής πολιτικής δράσης. Η διεύρυνση της κατασταλτικής λειτουργίας παρακολουθεί την όξυνση της ταξικής σύγκρουσης και αποτυπώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στη μεθοδολογία των "αντιτρομοκρατικών" επιχειρήσεων. Σκοπός τους δεν είναι μόνο η εξουδετέρωση των οργανώσεων που μπορεί να αναγκαστην στην παρανομία. Αλλά και ο

εκφοβισμός και η αδρανοποίηση συνολικά στο εσωτερικό των ριζοσπαστικών χώρων ή και ακόμα παρατέρα εντός των διάχυτων ζυμώσεων της κοινωνικής αμφισβήτησης. Είμαστε αλληλέγγυοι στους αναρχικούς Χριστόφορο Κορτζή, Σαράντο Νικητό-πουλο και Βαγγέλη Σταθόπουλο που έχουν στοχοποιηθεί για τα γεγονότα πω είναι η σύντροφος του αγωνιστή Κ. Γουρνά. Και στον Κώστα Κάτσηνο του οποίου το όνομα επίσης εμπλέκουν στο κατηγορητήριο οι κατασταλτικοί μηχανισμοί.

Η συζήτηση για την αλληλεγγύη είναι συζήτηση για τον ίδιο τον αγώνα. Η καπιταλιστική κρίση θα συνεχίσει να παραμένει και η ταξική σύγκρουση θα συνεχίσει να οξύνεται. Κάθε αυταπάτη και κάθε εφησυχασμός θα συντριβούν μέσα στην αυξανόμενη φτώχεια, την καθάλλη συμβολή στις παρακαταθήκες και το παρόν των αγώνων. Είμαστε αλληλέγγυοι στα μέλη του Ε.Α. Κώστα Γουρνά, Νίκο Μαζιώτη και Πόλα Ρούπα οι οποίοι κ ρ α τ ο ύ ν τ α ι π ρ ο φ υ λ α κ ι σ μ έ ν ο ι . Δεν υποκύπτουμε στο γενικευμένο ποινικό εκβιασμό κατά της ριζοσπαστικής πολιτικής δράσης. Η διεύρυνση της κατασταλτικής λειτουργίας παρακολουθεί την όξυνση της ταξικής σύγκρουσης και αποτυπώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στη μεθοδολογία των "αντιτρομοκρατικών" επιχειρήσεων. Σκοπός τους δεν είναι μόνο η εξουδετέρωση των οργανώσεων που μπορεί να αναγκαστην στην παρανομία. Αλλά και ο

■/ **σύντροφοι**

επόμενο στίγμα . Γιατί κάθε κρατούμενος έχει υποστεί σωματικό έλεγχο. Γιατί την αξιοπρέπεια σου την αποκτάς.

Α Ξ Ι Ο Π Ρ Ε Π Ε Ι Α - Σ Ε Β Α Σ Μ Ο Σ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Υ.Γ. Στη συγκεκριμένη κινητοποίηση ένας μικρός αριθμός κρατούμένων από δυο θαλάμους (13-14), φάνηκε λιγότερο προοδευ-τικός ακόμα και σε σύγκριση με τους υπαλλή-λους, θέλοντας να παραμένει κλειστός, σαν τα πρόβατα στο μαντρί τους. Η στάση πραγματο-ποιήθηκε με συμμετοχή 90 κρατούμένων.

Το παρόν κείμενο υπεγράφη από 90 γυναικες των φυλακών Κορυδαλλού.

Λιβύη - πέρασμα θανάτου

πεθαίνοντας στη Μεσόγειο
υπό την επιτήρηση της Frontex

από το ΝΑΤΟ με την δικαιολογία ότι "οι Ρομά είχαν συνεργασθεί με τους Σέρβους".

Στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από τους διωγμούς, τη βία και το θάνατο, εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Λιβύη με το ξέσπασμα των συγκρούσεων. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, τον Ιούνιο του 2011, ο αριθμός των προσφύγων είχε ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο. Από αυτούς, 500.000 κατέφυγαν στην Τυνησία, 300.000 στην Αίγυπτο και 70.000 στη Δημοκρατία του Νίγηρα. Γύρω στους 25.000 μετανάστες επιχείρησαν να περάσουν στην Ιταλία.

Το πέρασμα στην Ιταλία

Η Ιταλία είναι η ευρωπαϊκή χώρα που δέχεται τη μεγαλύτερη ροή μεταναστών στη Μεσόγειο. Το ιταλικό νησί Λαμπεντούζα είναι αυτό που συνήθως προσπαθούν να προσεγγίσουν οι μετανάστες καθώς βρίσκεται στη μέση της απόστασης από την Αφρική. Τους πρώτους 7 μήνες του 2011 αναγκάστηκαν να περάσουν

στην Ιταλία συνολικά 50.000 άνθρωποι. Πέρα όμως από αυτούς που κατάφεραν να φθάσουν στην στεριά, 1.674 μετανάστες πέθαναν στην προσπάθειά τους να προσεγγίσουν τις ακτές της Σικελίας. Ο αριθμός των νεκρών έχει αυξηθεί τους τελευταίους μήνες κάθεται αν αναλογισθεί κανείς ότι από το 1994, συνολικά 5.962 μετανάστες έχασαν τη ζωή τους στα στενά της Σικελίας. Και αυτά αποκαλύπτουν μόνο τα επίσημα στοιχεία.

Τα κύρια πέρασματα των μεταναστών προς την Ιταλία είναι από την Τυνησία και τη Λιβύη. Για τους πρώτους 7 μήνες του 2011 υπολογίζεται ότι έχουν περάσει περίπου 25.000 μετανάστες από κάθε πέρασμα. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, η συντριπτική πλειοψηφία των μεταναστών, καθώς συντονίζονται επικουρικά με την πολιτικό-στρατιωτική υποστήριξη των κυβερνήσεών τους προς τους αντικαθεστωτικούς. Μια αντίστοιχη πρακτική είχε ακολουθηθεί σχετικά με τις εκκαθαρίσεις των Ρομά στο Κόσοβο οι οποίες αγνοήθηκαν ή και δικαιολογήθηκαν

πλοία που "εξαφανίστηκαν" στη Μεσόγειο χωρίς κανένα ίχνος, ενώ είχαν επιβεβαιωμένα φύγει από τη Λιβύη. Για παράδειγμα, τον Μάιο του 2011 "εξαφανίστηκε" πλοίο με 320 επιβαίνοντες.

Κάτω από την επιτήρηση της Frontex

Είναι εμφανές ότι το ποσοστό των νεκρών μεταναστών, στο σύνολο αυτών που αναγκάζονται να περάσουν στην Ευρώπη-Φρούριο μέσω Ιταλίας, έχει αυξηθεί δραματικά τους τελευταίους μήνες. Αυτό συμβαίνει σε μια συγκυρία εντεινόμενης αύξησης της θαλάσσιας αστυνόμευσης στην περιοχή, καθώς στις περιπολίες της Frontex έχουν προστεθεί και

ΝΑΤΟϊκά πλοία και αεροσκάφη που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ενάντια στο καθεστώς Καντάφι. Αυτά δεν είναι τυχαία.

Η μεσόγειος μετατρέπεται, μεταφορικά και κυριολεκτικά, σε νεκρή ζώνη για τους μετανάστες. Το συνοριακό καθεστώς ελέγχου και αστυνόμευσης της Ευρώπης μετατοπίζεται συνεχώς, και εμπλέκει χώρες όπως είναι η

ΝΑΤΟϊκά πλοία και αεροσκάφη που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ενάντια στο καθεστώς Καντάφι. Αυτά δεν είναι τυχαία.

Η μεσόγειος μετατρέπεται, μεταφορικά και κυριολεκτικά, σε νεκρή ζώνη για τους μετανάστες. Το συνοριακό καθεστώς ελέγχου και αστυνόμευσης της Ευρώπης μετατοπίζεται συνεχώς, και εμπλέκει χώρες όπως είναι η

ΝΑΤΟϊκά πλοία και αεροσκάφη που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ενάντια στο καθεστώς Καντάφι. Αυτά δεν είναι τυχαία.

Η μεσόγειος μετατρέπεται, μεταφορικά και κυριολεκτικά, σε νεκρή ζώνη για τους μετανάστες. Το συνοριακό καθεστώς ελέγχου και αστυνόμευσης της Ευρώπης μετατοπίζεται συνεχώς, και εμπλέκει χώρες όπως είναι η

ΝΑΤΟϊκά πλοία και αεροσκάφη που συμμετέχουν στις επιχειρήσεις ενάντια στο καθεστώς Καντάφι. Αυτά δεν είναι τυχαία.

Η μεσόγειος μετατρέπεται, μεταφορικά και κυριολεκτικά, σε νεκρή ζώνη για τους μετανάστες. Το συνοριακό καθεστώς ελέγχου και αστυνόμευσης της Ευρώπης μετατοπίζεται συνεχώς, και εμπλέκει χώρες όπως είναι η

Τυνησία, η Λιβύη και το Μαρόκο στη μεσόγειο. Οι χώρες αυτές έχουν έρθει σε συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Ένωση και χρηματοδοτούνται για την καταδίωξη των μεταναστών που επιχειρούν να περάσουν στη Ευρώπη και για τη διατήρηση στρατοπέδων συγκέντρωσης όπου φυλακίζονται όσοι μετανάστες συλλαμβάνονται και απελαύνονται από τις χώρες του ευρωπαϊκού νότιου.

Η επιχειρησιακή δράση της Frontex συνεχώς αναβαθμίζεται και η μορφή του κτήνους αποκτά νέα χαρακτηριστικά: Από τη μια μεριά, ο έλεγχος επεκτείνεται στην ανατολική και κεντρική μεσόγειο, στις ακτογραμμές της βόρειας και δυτικής Αφρικής και το Γιβραλτάρ, διενεργώντας ολοένα και περισσότερο τη ζώνη συνοριακού ελέγχου. Από την άλλη, ο έλεγχος και η αστυνόμευση εντατικοποιούνται, στρατιωτικοποιούνται και εξοπλίζονται με τη χρήση προηγμένων τεχνολογικών μέσων. Η στρατιωτικοποίηση και η επέκταση της δράσης της Frontex σε μια τεράστια ζώνη, αποκομμένη ουσιαστικά από την κοινωνία, έχει πολλαπλές συνέπειες: Αυξάνει τη δυσκολία και επικιν-

δυνότητα του ταξιδιού και συνακόλουθα αυξάνει τον αριθμό των θανάτων στα θαλάσσια σύνορα. Ο βασανισμός και οι δολοφονίες μεταναστών αποκρύπτονται ευκολότερα. Τέλος, η κινητοποίηση αλληλεγγύης προς τους μετανάστες αναπτύσσεται με μεγαλύτερη δυσκολία.

Με την αποδιοργάνωση του καθεστώτος Καντάφι ο έλεγχος των ροών μετανάστευσης από τη μεριά της Λιβύης άλλαξε χέρια. Από τη μια μεριά η οργάνωση του ταξιδιού έφυγε από τα χέρια της μαφίας και πέρασε στα χέρια των αντικαθεστωτικών που εξαναγκάζουν τους μετανάστες να σωριαστούν υπεράριθμοι, χωρίς τροφή και νερό, σε σαπιοκάραβα κάτω από δυσμενείς καιρικές συνθήκες.

Αντίθετα από τη μαφία, τους αντικαθεστωτικούς δεν τους ενδιαφέρει το χρηματικό κέρδος, αλλά η αναγκαστική απομάκρυνση των μεταναστών. Από την άλλη μεριά, η αποδιοργάνωση του καθεστώτος Καντάφι στέρησε από την Frontex τη συνεργασία του Λιβυκού κράτους στον κεντρικό έλεγχο της ακτογραμμής και τη διαχείριση των συλληφθέντων μεταναστών στα όρια της Αφρικής. Έτσι υπερφορτωμένες καραβιές μεταναστών εγκαταλείπονται στο θάνατο είτε από πείνα - καθώς παλεύουν για μέρες με τα κύματα χωρίς επαρκή καύσιμα, τροφή και νερό - είτε από πνιγμό - καθώς τα πλοίαρά δεν αντέχουν και βυθίζονται. Μαρτυρίες επιζώντων αναφέρουν πολλαπλές περιπτώσεις όπου στρατιωτικά ελικόπτερα, αεροσκάφη και πλοία του ΝΑΤΟ προσέγγισαν τα πλοίαρά και τελικά τα άφησαν χωρίς βοήθεια.

Εξεγέρσεις στα κέντρα μεταναστών

Οι περισσότεροι μετανάστες που καταφέρνουν να φθάσουν ζωντανοί στις Ιταλικές ακτές, συλλαμβάνονται και φυλακίζονται σε ειδικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ο εγκλεισμός τους κρατά μήνες και σε άθλιες συνθήκες, πράγμα που έκανε κάποιους μετανάστες να οργανωθούν και να εξεγερθούν. Τον Μάρτιο, στη Λαμπεντούζα, περίπου 5.500 μετανάστες εξεγέρθηκαν ζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και επιχείρησαν να αποκτήσουν τον έλεγχο των τροφίμων και του νερού. Τον Αύγουστο, ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ εκατοντάδων μεταναστών και ιταλικής αστυνομίας στις εισόδους του Μπάρι. Οι μετανάστες, που ζητούσαν να τους αναγνωρισθεί το καθεστώς του πρόσφυγα, έστησαν οδοφράγματα και συγκρούστηκαν για αρκετές ώρες, παίρνοντας την αστυνομία περιστασιακά στο κυνήγι στην εθνική οδό και στα χωράφια. Παρόμοιες εξεγέρσεις ξέσπασαν τον Αύγουστο στη Μάλτα, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στην περιοχή Σάφι.

Η διαδρομή Αφρική-Λιβύη-Μεσόγειος-Ιταλία-Ευρώπη είναι μια από τις πολλαπλές που ανοίγουν οι μετανάστες πάνω στον πλανήτη στην προσπάθειά τους να να ξεφύγουν από τη φρικτή του πολέμου ή την εξαθλίωση και την πείνα που δημιουργούν οι συνθήκες εκμετάλλευσης. Οι μετανάστες αμφισβητούν και τέμνουν κάθετα τα σύνορα που έχει οτήσει η κυριαρχία, η οποία μέσα από τεχνητούς διαχωρισμούς επιχειρεί να κατακεραματίσει, να καθυποτάξει, να ελέγξει και τελικά να εκμεταλλευτεί τους ανθρώπινους πληθυσμούς. Στο πέρασμα τους, κάποιιο δολοφονούνται άμεσα από τους συνοριοφύλακες, ενώ άλλοι ανατινάγονται σε ναρκοπέδια, πεθαίνουν απ την πείνα, παγώνουν στο κρύο ή πνιγνόνται στα νερά της Μεσογείου προσπαθώντας να αποφύγουν τη μηχανική θανάτου της Frontex.

■/ Κοσμάς-

η Μητροπολιτική Εξέγερση στην Αγγλία τον Αύγουστο του 2011

Χρονικό

7/8

Συγκρούσεις στο Βόρειο Λονδίνο μετά την εκτέλεση ενός 29χρονου από μπάτσους που μιλάνε για ανταλλαγή πυροβολισμών.

Δήμαρχοι και μπάτσοι δηλώνουν ότι καταλαβαίνουν την οργή και θα διευθετήσουν το ζήτημα, αλλά κάποιιο μάλλον έχουν διαφορετική άποψη γι' αυτό που τα αφεντικά αποκαλούν δικαιοσύνη.

8/8

Συνεχίζονται και επεκτείνονται γεωγραφικά οι συγκρούσεις στο Λονδίνο μετά την εκτέλεση του Mark Duggan. Σεβρά μετά το Τότεναμ (Βόρειο Λονδίνο) πήραν το Νότιο Λονδίνο (Μπρίξτον) και κάποιες περιοχές στα Ανατολικά. Απαλλοτριώσεις και συγκρούσεις με μπάτσους γίνονται πλέον από όλο και περισσότερο κόσμο που φαινομενικά δεν έχει σχέση ούτε με το αρχικό συμβάν, ούτε με τον 29χρονο ή την γειτονιά του. Δυστυχώς για τα αφεντικά αυτού του κόσμου οι χαστικές δυνάμεις που εσωκλείουν στο εσωτερικό τους οι μητροπόλεις έχουν την τάση που και που να εκρήγνυται με απρόβλεπτες συνέπειες.

“Είναι μια δύσκολη κατάσταση με μικρούς θύλακες βίας, λεηλασίες και ταραχές που ξεσπούν σε αρκετές συνοικίες”, τόνισε η Κριστίν Τζούνος, της αστυνομίας του Λονδίνου.

9/8

Μητροπολιτικές συγκρούσεις στην Αγγλία. Επέκταση και μαζικοποίηση των ταραχών στο Λονδίνο, αλλά και συγκρούσεις σε Λίβερπουλ, Μπέρμινγχαμ, Μάντσεστερ και Μπρίστολ σηματοδοτούν την 3η κατά σειρά Άγρια Νύχτα στην Αγγλία μετά την δολοφονία του Mark Duggan. Με σαφέστατο πλέον το ταξικό στοιχείο των συγκρούσεων, κάτι που παραδέχονται πλέον και τα ΜΜΕ της Αγγλίας, μιλώντας για τα κίνητρα των «ταραξιών», καθώς όλο και περισσότερες φτωχογειτονιές μπαίνουν στο παιχνίδι, οι άρχοντες της μητρόπολης φαίνεται προς το παρόν να έχουν χάσει τον έλεγχο. Από τη μια επιθέσεις σε περιπολικά, ενέδρες, λεηλασίες και επιθέσεις σε καταστήματα από μικρές και ενέλικτες ομάδες που μεταδίδουν τις ταραχές από περιοχή σε περιοχή και από την άλλη ειδικές δυνάμεις, καθαρά στρατιωτικές επιχειρήσεις και αποκλεισμοί περιοχών που όμως δεν φαίνεται να αποδίδουν. Με δεδομένο ότι το μοναδικό που μπορεί να τάξει το Αγγλικό Καθεστώς στους εξεγερμένους (πιτσιρικάδες, άνεργους, προλετάριους ή φτωχοποιημένους) που μάχονται τους μπάτσους στους δρόμους αυτές τις μέρες, είναι ακόμα περισσότεροι μπάτσοι, η συνέχεια αναμένεται άκρως ενδιαφέρουσα...

“Πρόκειται για ενόστια, τυχοδιωκτική βία, τίποτε περισσότερο, τίποτε λιγότερο, Είναι απολύτως απαράδεκτο”, δήλωσε ο αντιπρόεδρος της βρετανικής κυβέρνησης Νικ Κλεγκ τονίζοντας ότι το κύμα βίας «δεν έχει απολύτως καμία σχέση με τον θάνατο του Mark Duggan».

10/8

Άγρια μητροπολιτική εξέγερση στην Αγγλία, με τις συγκρούσεις να επεκτεί-

νονται σε όλα τα βιομηχανικά κέντρα της χώρας. Αστυνομική κατοχή και 16.000 μπάτσοι στο Λονδίνο όπου επικρατεί σχετική ηρεμία αλλά ταραχές σε δέκα άλλες μεγάλες πόλεις. Τρεις νεκροί στο Μπέρμινγχαμ κι άλλος ένας 26χρόνος που είχε πυροβοληθεί και υπέκυψε στα τραύματά του. Πλαστικές σφαίρες και αντλίες νερού ετοιμάζονται και ο Κάμερον δηλώνει ότι οι εξεγερμένοι θα νιώσουν την πυγμή του Νόμου. Συγκρούσεις ανάμεσα σε εξεγερμένους και ομάδες αυτοάμυνας και περιφρούρησης. Επιθέσεις σε τμήματα και μπά-

τσους, λεηλασίες για τέταρτη μέρα και ακροδεξιά γαβγίσματα για κάθοδο του στρατού και ναζιστικές ομάδες χούλιγκανς στο πλευρό των μπάτσων. Φτωχοί εναντίον Πλουσίων στην Αγγλία με εφόδους σε ακριβές περιοχές και εισβολές σε μαγαζιά και εστιατόρια. Η Αγγλία μάς προσφέρει την πρώτη από μια σειρά μητροπολιτικών εξεγέρσεων σε συνθήκες καπιταλιστικής απουσύνθησης υπό τους ήχους σπασμένων γυαλιών, γκλόμπς που χτυπάνε ρυθμικά πάνω σε ασπίδες ενώ γνωστοί δημοσιογράφοι

απαγγέλουν νοσταλγικά την Οδη στην Ομαλή Καπιταλιστική Λειτουργία.

12/8 Αποκατάσταση της Τάξης και λήξη της Εξέγερσης στην Αγγλία.

Συνολική αντεπίθεση και αντιεξεγερτική εκστρατεία από το Αγγλικό Καθεστώς και τους κάθε είδους αυλικούς που μάχονται τους μπάτσους στρατού εάν αναωπυρωθούν οι ταραχές. Μπάτσοι παντού και μαζική εμφάνιση ακροδεξιών και νεοναζί στο πλευρό του Νόμου, της Τάξης, των καταστηματαρχών και της ομαλής ροής ανθρώπων και εμπορευμάτων. Κρατική και Μιντιακή προσπάθεια για αποδόμηση της ταξικότητας της εξέγερσης. Κλασικές θεωρίες για την εγκληματική φύση των εξεγερμένων, ενώ ταυτόχρονα η απληστία, η έλλειψη κρατικής και οικογενειακής επιβλεψής και το ανεξέλεγκτο ίντερνετ αποτελούν πλέον τα αίτια των ταραχών. Μαζικές συλλήψεις, ηλεκτρο-

νικό ρουφιάνεμα, εισβολές σε σπίτια και νυχτερινά δικαστήρια. Συνεργεία και εθελοντές σβήνουν από τους δρόμους και τις γειτονιές τα τελευταία σημάδια του τετραήμερου πολέμου, ενώ ξεκινάει η καταμέτρηση των τεράστιων ζημιών. Σκέψεις για κόψιμο του ίντερνετ. Όμως η ολική επαναφορά στην καπιταλιστική κανονικότητα, δεν μπορεί παρά να είναι πρόσκαιρη και φαινομενική. Η στρατιωτική αντιμετώπιση των εξεγερμένων δείχνει την τεράστια και κραυγαλέα ρωγμή στην κοινωνική συνοχή. Οι Κολασμένοι του Λονδίνου και οι Προλετάριοι της Αγγλίας, αυτοί που για τέσσερις μέρες απείλησαν να γκρεμίσουν την Μητρόπολη υποχωρούν απλά και μόνο για

αυτοπαρουσιάζεται ως το τελευταίο κοινωνικό σύστημα της Ιστορίας. Η καθολική του επικράτηση σαν κουλτούρας και πολιτισμού στην κοινωνία, μπορούσε να του προσφέρει αυτή την δυνατότητα. Σε αυτή την βάση, οι «εκτόξ» πλέον δεν αποτελούν κομμάτι αυτού του πολιτισμού. Αν δεν καταναλώνουν, δεν εργάζονται, δεν φοβούνται ή δεν βλέπουν τηλεόραση, δεν ανήκουν στον πολιτισμό, δεν μιλάνε καν την ίδια γλώσσα. Όμως αν οι βάρβαροι δεν μιλάνε αυτή την γλώσσα, τότε ποια γλώσσα μιλάνε; Ο καπιταλισμός ποντάρει στην κατάσταση απουσύνθησης που δημιούργησε, για να απαντήσει ότι δεν μιλάνε απολύτως καμία. Μετά το τέλος του, έρχεται και το τέλος του πολιτισμού και αρχίζει η βαρβαρότητα. Νιώθοντας τα θεμέλια του θρόνου τους να τρίζουν, οι άρχοντες της Μητρόπολης προειδοποιούν ότι μετά από αυτούς έρχεται το χάος.

Οι «εκτόξ» αυτού του κόσμου μπορεί να ξεχάσαν να μιλάνε στους καιρούς της αφομοίωσης, αλλά έχουν ακόμα γλώσσα και μπορούν να την ξαναχρησιμοποιήσουν. Το θέμα είναι αν οι πρώτες λέξεις που θα πουν δεν θα είναι δηλητηριασμένες από θεούς και φυλές. Ή αν δεν θα επαναλαμβάνουν αυτά που τους λένε οι νέοι άρχοντες που ετοιμάζονται να διαδεχτούν τους παλιούς. Αν δεν συμβεί αυτό τότε και γλώσσα και πολιτισμό θα φτιάξουν και θα είναι έτοιμοι για όλα. Οι εξεγέρσεις των φτωχών στην Αγγλία, στην Ελλάδα, στην Γαλλία και στην Κίνα τότε θα γκρεμίσουν μια και καλή τη σάπια Μητρόπολη και τον ακόμα πιο σάπιο πολιτισμό της.

«Η λεηλασία είναι η φυσική απάντηση στη μη φυσική και απάνθρωπη κοινωνία της αφθονίας του εμπορεύματος. Γκρεμίζοντας προς στιγμή το εμπόρευμα ως εμπόρευμα, αποκαλύπτει αυτό που σε τελική ανάλυση το εμπόρευμα συνεπαίρει: το στρατό, την αστυνομία και τ' άλλα ειδικευμένα αποσπάσματα που μέσα στο Κράτος κατέχουν το μονοπώλιο της ένωσης βίας. Τι είναι ο αστυνομικός; Είναι ο ενεργός υπηρέτης του εμπορεύματος, ο άνθρωπος που έχει ολοκληρωτικά υποταχθεί στο εμπόρευμα και η δουλειά του οποίου είναι να εξασφαλίσει ότι το τάδε προϊόν της ανθρώπινης εργασίας παραμένει εμπόρευμα, με τη μαγική ιδιότητα να αγοράζεται, αντί να αποτελεί απλά ένα γυμνίο ή ένα τουφέκι-ένα παθητικό κι άψυχο πράγμα που υποτάσσεται σ' οποιονδήποτε χρησιμοποιεί. Απορρίπτοντας την ταπεινωση της υποταγής του ανθρώπου στον αστυνομοκό, οι μαύροι απορρίπτουν την ταπεινωση της υποταγής του ανθρώπου στα εμπορεύματα».

Καταστασιακοί

■/ BAIAN classwar.espin.net

Καταστασιακοί

■/ BAIAN classwar.espin.net

